

og Borgvolden udjævnnet, uden at Stedet forinden er bleven underkastet en sagkyndig Undersøgelse, fordi Midlerne til at foretage Udgravningen for ikke vare til Raadighed. Saaledes udrydes jo samvittighedsløst de Blade af den eneste Bog, som indeholder Kundskaben om vore Forfædres Liv og Tærden, og Skaden vil senere aldrig kunne ubedres.

Denne sørgelige Ødelæggelse af vore Fortidsminder i stort Omfang uden forud foretagen Undersøgelse bør sikkert ikke finde Sted.

I Erkendelse heraf er det, at vi undertegnede, som kun ere saa blandt de mange, der tænke som vi, herved tillade os indtrængende at rette den Opfordring til Nationalmuseet, at det vil søge Midler til tilfredsstillende Undersøgelse af saadanne Fortidsminder, som kunne ventes at ville blive ødelagte i en nær Fremtid.

Vi nære den sikre Overbevisning, at Museet ikke forgæves vil henvende sig til den danske Regering og Rigsdag.

September 1892.

Som Indbydere have følgende Mænd understrevet denne Udtalelse:

Christoffer Baagø,
cand. teol.
Højskolelærer, Tøstrup.

D. Bruun,
Premierløjtnant,
Sobro.

Chr. F. Danneskjold-Samsøe,
til Ørevsøet Samsø.

Hans Dahl,
Sognepræst for Skelbby
Mentighed paa Møen.

B. Drejer,
Læge,
Nørre-Naby.

J. N. Jørgensen,
Lærer,
St. Jbs nordre Skole, pr. Svaneke, Bornholm.

Gustav Løge,
Statsraad, Apoteker,
Odense.

C. F. Lund,
Proprietær,
Aldersro pr. Børslev.

Jacob Mikkelsen,
Gaardejer,
Kardhyb pr. Stoholm.

Jens Olsen,
Gaardejer,
Landgrav pr. Slagelse.

Rosenørn,
cand. jur., Amtsfuldmægtig,
Ringløbing.

G. Bedel,
Kammerherre, Amtmand,
Sors.

hvorhos Adressen er forsynet med 147 Underkrifter fra Sjælland, Møen, Lolland-Falster og Bornholm; 45 fra Fyn, 33 fra det nordligste Sylland, 71 fra Viborg, Aalborg og Raaders Amt og 84 fra den sydlige og vestlige Del af Nørrejylland.

Det har i de senere Aar ingenlunde været ubekendt for Museet, at den Rreds, til hvilken man støttede sig, ikke længere følte sig ganske tilfredsstillt ved den Virksomhed, som udfoldedes. Man ønskede, at der skulde ydes mere, og navnlig er det oftere kommet frem, at man med Sorg og Harm over alt saa Gravhøje, Døsser og andre Minder fra Oldtiden forsvinde, uden at Museet magtede at gribe ind eller dog at holde Dje med Sløfningssarbejderne og at sikre sig de Sager, som bleve fundne. At det hos Museet alene storkede paa Midler, men ikke paa Iver eller Omhu, vidste man vel, og man har da nu forenet sig om den foreliggende Henvendelse til Museet om, at det skal søge Midler til Virksomhed i den angivne Retning. Man har saaledes paa hensynsfuld Maade, gennem selve Museet, villet søge Vej for det almindelige Krav til Regering og Rigsdag.

At Museet fuldt ud kan slutte sig til de fremsatte Anskuelser, behøver næppe at udtales, og selve den Fordring, som fremsættes, er saa rigtig og klar, at enhver vil kunne slutte sig til den.

De nationale Minder fra den fjerne Fortid, det være nu de mægtige Døsser fra Stenalderen, Bronzealderens toppede Høje, Gravpladserne fra Jernalderen, Bautaftene, Boldsteder og ældgamle Forstandsninger bør saa vidt mulig bevares